

Poštšina plačana v gotovini.

Cena številki 1 Din.

MARIJIN LIST

ŠTEV. 4.

32. LETNIK

APRILA 8. 1936.

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezusovomi.

Marijikin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezusovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1937 tudi naročnik. Naročnina se plačuje konči vsaki mesec naprej.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskom dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb. Črensovci, Slov. krajina.

D a r i .

Na dom sv. Franciška so darovali v Din. sledeči: Mujdrica Terezija iz Francije 10'80, Čeh Bara, Nedelica, iz Francije 25, Tatar Marija, Dolič, iz Francije 11, Režonja Roza, Odranci, v zahvalo za ozdravljenje, 5, ista prosi za zdravje sebi i deci, 5, Bernjak Ana iz Francije 35, Čerpnjak Gizela, Trdkova, v zahvalo, ka je živina ozdravela 5, Žižek Verona, Žižki, 10, mil. g. Dr. Tomažič Ivan Jožef, knezoškof, Maribor, 100, N. Črensovci, v zahvalo, ka živinče ozdravilo, 10, Ošlaj Barica z Francije 44'90, Lipovec Ignac i žena Orša, Podgradje 10 Din.

Obračun za l. 1935. Sprejeli smo l. 1935 Din. 7394'96. Izdali smo na hišo v Soboti 7800 Din., na dače 1824'72 Din. Mamo dobiti še zaostane obresti, ki neso ešče vse plačane, tak da izdatkov ne nikaj več, kak dohodkov, tej se ešče nekaj vekši. — Mamo v penezaj po raznih kasaj 202353'18 Din. Poleg penez mam ešče 25 kat. oralov šume i okroglo tri kat. oralov zemle, vse izplačano. Po smrti Cigan r. Kotnjek Marije še dobi ustanova okroglo 6 oralov zemle z hišov, vse čisto brez bremen. V Soboti mam hišo, čisto na nas vpelano, a letne rate še plačujemo. — Hvala dobromi Bogi, Oči sirot za pomoč, ki nam jo je nudio v preminočem leti. Ponizno ga prosimo, naj nas podpira tudi v tom. Vse naše dobrotnike pa naj v obilnosti blagoslovi. — Odbor.

Na siromaško blagajno Doma sv. Franciška so darovali v Din. sledeči: Tretjired v Črensovcih, 200, Čeh Bara, Nedelica, iz Francije na sirotišnico Deteta Marije 10, mil. g. Dr. Tomažič Ivan Jožef, knezoškof, Maribor, na dobrodelno kuhinjo v Soboti i na sirotišnico Deteta Mar. v Turnišči vsakoj polovico od 150 Din., Virag Marta, Žižki, iz Francije, na sirot. Deteta Marije 10, obresti 7'17, Miholič Vera, Dokležovje, iz Francije na sirot. Deteta Marije 25, Bobovec

LETO 32.

8. APRILIA 1936.

ŠTEV. 4.

Življenje Blažene Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala častitliva boža službenica:
Marija z Agrede.)

Tretja kniga.

*11. Marija čuje glas svetoga nadangela — Marija sprejme
večno Reč v svoje deviško naročje.*

Pripoznam pred nebov i zemlov i njenimi stanovniki, pred Stvoritelom vsemira, večnim Bogom: Gda primem pero, da napišem globoko skrivnost vtelovljenja, te moje moči izginjajo, jezik postaja nemi, reči se gubijo, duševne moči slabijo, razum je omamljen, gda ga naravnavam na Bože svetlo, ki me vodi i vči. Spoznavam vse brez sence ali vkanjenja, a spoznavam tudi svojo slabost i nezmožnost, da s svojimi slabimi rečmi i omejenimi izrazi napišem svoje misli od skrivnosti, ki zajema samoga Boga i največše čudo Njegove vsemogočnosti.

Gledam, kak večna Reč čaka, da stopi z očinoga naročja i zato odebira dobo i vōro, gda je vse tiho i ljudje v neznanji počivajo. Adamovi potomci so že davno pozabili pravoga Boga. Nišče njim ne odpira vūst, ka bi slavili Vsevišnjega. Z malov izjemov so vsi bili odeti v tišino i kmico. Pretekla je duga noč 5000 i več let. Sledilo je stoletje za stoletjem i naraščaj za naraščajom. Nazadnje je zasino den, gda je Vsevišnji odločo, da se razodene človeštvu, gda je šteo odvzeti gosto kmico ž njega, da se začne delo odrešenja i Bog v Marijinom naročji privzeme človečo naravo.

V svojoj nerazdružljivosti so tri božanske osebe presvetoga Trojstva napravile s svojov edinov močjov delo poslanstva, čiravno je samo oseba Reči privzela človečo naravo i se zedinila

ž njov. Zato se tudi pravi: Sin je poslani od večnoga Oče, iz šteroga modrosti izhaja; i da ga je Oča poslao s sodelovanjom Dūha svetoga. Sin, oseba, ki je mela postati človek, moli pred svojim poslanstvom Očo, da sprejme za lūdi odkūpino, štero Njemi da on z bridkov mokov i smrtjov. Ne gledajoč na različno delovanje božanskih oseb se sestanejo zavolo toga svestva Bog Oča i Bog Sveti Dūh z večnov Rečjov, ki se je mela vteloviti. Nasledūvale so jih nebeske čete v velkoj moči i slavi. Zvezde i nebo je zasijalo od nove svetlosti, gda se je povorka kretala skoz nje. Bila je noć pa se je najšlo malo pravičnih, šterim je bilo dano, da zaslutijo i gledajo skrivnost najznamenitijših dogodkov. Tisti, ki so začūtili čūdovito gibanje i ga naobrnoli na prihod Mesije so mučali, ar je vsaki mislo, ka je samo on začūto to predramlenost. Novo življenje je prešinilo celo živali i rastline. Najmočnejši pokret je bio v predpekli med očaki i svetimi, k šterim je bio poslani nadangeo Mihael. Samo za pekeo je bio te dogodek boleči, ar gda je večna Reč stopala z višin, so začūtili hūdi dūhovje posebno moč bože previdnosti. Kak morski valovi jih je vdarjala ta moč i tirala v najglobokejši prepad, a protiviti se neso mogli i ne vzdignoti. Z Božim dopūščenjom so se razleteli po zemli pa besneli i rjaveli iskajoč vzrok toga močnoga delovanja. Ali neso odkrili toga vzroka, ar jim je Bog skrio skrivnost vtelovljenja.

Bilo je v četrtak ob 7. vōri večer, gda je nadangeo Gabriel stopo v Marijino sobico. Marija je zdignola svoj lepi pogled samo telko, kelko je bilo potrebno, da spozna Gospodovoga poslanca. V svojoj poniznosti je štela spadnoti na kolena pred nebeskim knezom ali on toga ne dopūsto, nego se je sam v najbolšem poštūvanji poklono svojoj Kralici i Gospodarici, v šteroj se je klanjao božanskim skrivnostim. Angeo Gabriel jo pozdravi: „Zdrava, milosti puna, Gospod je s teбом, blagoslovljena ti med ženami“. Strah i sram prevzeme na te angelske reči najponiznejšo med devicami. Te občūtek je podignolo notrašnje na vdinjenje, z šterim njoj je Bog nazvesto, da je odebrao za svojo mater njo, ki se je držala za tak neznatno. Angeo opazi, kak se je prestrašila pa njoj pravi: „Ne boj se, Marija, ar si milost najšla v Bogi. Glej, poprimeš i rodila boš sina i daš njemi ime Jezuš. On de velki i zvao de se Sin Višnjega“. Dasi je od vseh stvorov samo blažena Devica mogla nekolko zapadnoti to skrivnost, itak njoj je trbelo novo svetlost i pomoč, da popunoma zarazmi to važno stvar. Bila je prisiljena, da pita: kak to bo, gda jaz moža ne poznam“. Spomli se oblūbe čistosti i zaroke, z šterima se njoj obvezao sam Bog. Gabriel odvrne: „Presveta gospa! Lejko je vsemogočnosti božoj včiniti tebe za mater, čeravno ne spoznaš moža. Dūh Sveti pride na tebe i moč Višnjega te obsenči, zato de se tudi tisto Sveto, ki de se rodilo od tebe, zvalo Sin Boži. I ovo Elizabeta, tvoja sorodnica, tudi ona je poprijela sina v svojoj starosti i to je šesti mesec njoj, ki jo zo-vejo nerodovitno; ar pri Bogi je niedna stvar nej nemogoča.

Ravnoisti, ki je včino, da nerodovitna rodi, more ravnôtak izvesti, da ti, Gospa, postaneš mati i ostaneš devica pa še v svejšem i čistjšem devištvu. Tvojimi sini, ki ga boš rodila, da Gospod Bog prestol Davida, njegovoga oče i kraljvao de v domi Jakobovom na veke i njegovomi Kralstvu nede konca. Poznana ti je prorokba Izajaša proroka, da Devica poprime i porodi sina i njemi da ime Emanuel, ka znači: Bog z nami. Ta prorokba je istinska i spuni se na tebi. Ti znaš, Marija, za velko skrivnost „gorečega grma“, ki ga je Mozeš gledao, da gori, a ne zgori. To je značilo obe naravi: božanske i človeče; zadnja je ne odškodovana od prve. Tak de tudi mati Mesije rodila brez najmenše poškodbe devištva i čistosti“.

„Spomni se obećanja, ki ga je Bog dao Abrahami, da se njegovi potomci v štrtom kolenu povrnejo iz egiptoskoga robstva v svojo zemlo. Skrivnost toga obećanja je bila, da Gospod s tvojim sodelüvanlom oslobodi lüdi od robstva šatana. I lestvica, ki jo je Jakob vido v sne, je bila predpodoba poti, ki jo odpre večna Reč kak človek, da bo lüdem dopuščeno priti v nebesa, angelom pa na zemlo, kama stopi tudi Edinorojeni od Oče, da prebiva med lüdmi i da jim deli bogastvo svoga božanstva, ki ga zdržava v sebi njegovo nespremenljivo i večno bitje“.

S temi predočbami je šteo angeo odvrnoti strah od Marije. Marija je mučala i razmišlala. Bila je gotova, da od njenoga odgovora zavisi obećanje presvetoga Trojstva, da se spunijo prorokbe i da se prikaže najprijetnejša žrtev, ki se še nikdar ne prikazala; da se odprejo vrata nebes, da se premaga i oblada pekeo, da se reši celi človeči rod i da se zadovolji božoj pravičnosti. To je podlaga novoga zakona, proslava človečanstva, radost angelov, nakratko vse, ka zdržava skrivnost poslanstva Edinorojenoga, ki naj v deviškom naročji prime obličje sluge. Zaistino velko i znamenito čüdo, da Gospod vse te i druge še vključene skrivnosti postavi v roke edne device, da vse zavisi od njene privolitve. Z druge strani se je to moglo predati modrosti i razboritosti te močne žene, ar je bila vredna zavüpanja, ki se je stavilo v njo. Delovanja v Bogi ne potrebujejo sodelovanja stvari. Inači pa je z zvünešnjimi deli, ki se dogajajo izven Boga, a med šterimi je vtelovljenje Reči najodličnejše. Toga je Bog ne šteo izvesti brez sodelüvanja i privolitve presvete Device. S tem je šteo dovršiti vsa svoja ostala dela, da mi zahvaljüjemo ta dobročinenja tudi Materi modrosti.

Marija je popunoma zapopadnola nerazumlivo čast Matere Bože. Da se zamore izjaviti za pripravno, je bila okrašena z nadčlovečimi jakostmi. Vživala je i vidila, kak je bilo dobro zdrüženje z Bogom. Poznala je poti njegovih skritih dobročinenj. Okitila se je z jakostjov i lepotov. Primerjaj pregovore Salamonove 31, 17 i sl. Ar se je posvetüvala sama s sebov i z nebeskim poslanikom od veličine tak visike i božanske skrivnosti i ar je bila ščista razsvetljena od nazveščanja, ki ga je sprejela; se je njeni čisti düh zdigno v začüdenje. Pod silov te genjeno-

sti i teh vzvišenih naklonjenosti se je njeno čisto srce stisnolo z nekšov naravnov silov, pa so iz njega pritekale tri kaple nad vse čiste krvi v njeno deviško utrobo, v šteroj se je vtelo naš Gospod Jezuš Kristuš, šteroga telo je stvorjeno z močjov i delovanjom Dūha svetoga. Tak je reč, od štere je napravleno presveto človečanstvo našega Odrešenika, obdarūvana v božanskoj lūbavi od srca prečiste Device. To se je vse dogajalo za vremena, gda je Marija s sklonjenov glavov i s sklenjenimi rokami izgovarjala v neizreklivoj poniznosti reči, ki so bile začetek našega rešenja:

Jezuš križ nosi za mene, da bi jaz potrplivo prenašao križe, štere mi nalaga i šteri so v primeri ž njegovim menši, kak je edna skalinnica proti celomi sveti. Pa mi ta skalinnica vendar nebo odpre, če jo mirno nosim.

„Ovo službenica Gospodnova, naj mi bode poleg reči tvoje.“ Te božemi vūhi tak sladke reči, za nas tak odrešilne, so mele četverni učinek.

1. Poprijeto je sveto telo Kristušovo od treh kaplic krvi Marijinoga srca.

2. Stvorjena je presveta dūša Gospodova tak, kak so i drūge dūše stvorjene.

3. Gospodova dūša se je zedinila s telom i s tem je njegovo človečanstvo popunoma dovršeno.

4. Včinjeno je zedinjenje božanstva s človečanstvom v osebi večne Reči. Zedinjenje, ki je v popolnem edinstvu izvršilo v telovljenje v enoj osebi tak, da je Jezus Kristuš pravi Bog i pravi človek, da postane naš Gospod i Rešenik.

To čudo se je zgodilo v petek 25. süšca, gda je sinola zarja, v istoj vüri, gda je bio stvorjeni tüdi naš praoča Adam, leta 5199 iza postanka sveta. Tak guči rimsko katoliška Cerkev v martirologiji (seznam svetcev), vodena po svetom Dühi. To vreme je pravo i sigurno. Tak mi je razjašnjeno, gda sam v pokornosti molila za to. Teda je tüdi svet stvorjeni februara.

Isti čas vtelovljenja je bila prečista Devica zdignjena v blaženo gledanje, v šterom je jasno gledala božanstvo. Tü so njoj bile odkrite i razjasnjene vnoge skrivnosti. Božansko dete, hranjeno od tvari i krvi presvete Device, je raslo kak drüga deca, ali ne je trpelo razne neudobnosti, ki jih prenašajo Adamova deca v tom stanji. Nebeska Kralica je bila prosta izvestnih neugodnosti, ki jih trpijo drüge matere, Adamove hčeri, gda pripravljajo hrano pred rojstvom. Hrana, ki jo je Marija davala svojem deteti, so bile vaje v junaških činih vseh jakosti, posebno v čini vdane i požrtvovalne lübezni. Tak je človečanstvo božanskoga deteta primälo hrano na prirodni način, njegovo božanstvo se pa hranilo z užitkom nad junaškimi deli svoje matere. Na te način je sveta Devica nüdila svetomi Dühi za gradnjo Kristušovoga tela čisto i bistro krv s srčnov lübeznijov i z drügimi jakostmi, ar je poprijeta brez greha i prosta vsake posledice greha. Ar je znala, da to, ka ona vživa, je tüdi za hrano njenomi božanskomi Sini, je primala hrano, vsikdar vežbajoč se v junaških činih tak, da so se čüdivali tüdi angelski dühovje, kak je mogoče z navadnimi deli nabirati vnoge zaslüge. Nemrejo se opisati milosti, ki jih je sprejemala Marija. Ona, neba, hrana i stan presvetoga Trojstva, je bila vsa spremenjena i zvišena, celo njena sobica je bila blagoslovljena i posvečena za svetišče Najvišjega. Nebeski dühovje, svedoki čüdivitoga dogodka, so slavili Vsemogočnoga s hvalospevi.

Verjem tela goristanenje.

Tak verjemo, tak molimo. Ki toga ne bi vervao, bi se pogübo. Če pa verjem, ka stanem, ka se bojim smrti? Če bom pa po goristanenji vekomaj živo i bom vekomaj zdrav i veseli, zakaj pa ne prenašam križe i težave toga življenja mirno, ki so zaloga toga veseloga gorstanenja? Če bo moje telo templepše i blaženejše, kem čistejše je bilo na sveti i kem bole se je zatajüvalo, si ne bom iz cele moči prizadevao, da sem čista i trezna düša? Jezus pravi, ka tistoga, ki je njegovo Telo i pije njegovo krv, bo On obüdo na sodnji den. Gda to znam, ka je vekivečna Istina to povedala, ki ne more nikoga vkaniti i od nikoga vkanjena biti, si ne bom šteo v sveto düžnost, da se kemvečkrat vredno prečistim?

Alleluja je pesem srečne večnosti. Ki jo šče spevati, si srečno večnost mora spraviti. Spravi si jo, če v Jezusi najde svojo srečo na zemli.

Zakaj ljubim svojo Cerkev?

V. Cerkev nam daje mater — Marijo.

Morska zvezda krasna,
Mati čudovita,
Bodi zdrava, zdrava jezerkrat!
Tolažbo in radost
V srce mi zasadiš,
In z nebeskov srečov
Gorkost boli hladiš.

Edna mati je včila svoje dete, kak se mora prekrižati. Kda se je po vnoh poskušnaj nazadnje posrečilo, da se je dete obprvim samo brez napake prekrižalo i pravilo: „V imeni Oče i Sina i Dūha svetoga“, pa zdigne svoj nedužni pogled k materi i jo pita: „Ali, mama, *zakaj pa nega matere?*“

S tem je to nedužno dete — bi pravo — gučalo iz srca človeštva. Ar prava ljubav na tom sveti je ljubav do matere. Njoj je namenjeni prvi nasmeh, prvi pogled nedudužnoga deteta je obrnjeni k njoj. Proti njoj stegūje svoje slabotne rokice, ž njenov rokov vūpa napraviti prvi stopaj v življenje. Mater najprle zovejo vūsteca deteča i milo pripovidadvejo, kda jo zagleda. Mati je zvezda naše mladosti i sunce doma. Če dete spadne na vulici, ali si rani rokico ali raztrga oblekico, ali se pa ovači ne počūti dobro — beži k materi i se njoj toži. Njoj zavūpa vse telovne bolečine i vse dūševne težave. Pa tūdi te, kda dečak odraste i zadobi moško moč, v vsakoj potrebi išče materino pomoč, kak negda v detinstvi. Ona ga mora zagovarjati pri oči, njoj potoži vsako svojo bol, njoj pošle prvi i poslednji pozdrav iz tūjine, prek bregov i dolov potūjejo njegove misli vsaki den, vsako vūro domo k dragoj materi. — Šče v večernom zatoni življenja, kda najdragše i najboljše, ka njemi da te svet, že dugo počivle v grobi, stoji njena draga podoba pred njim kak angeo čuvar, pa šče v mrzličnom sni zadnje bolečine misli na njo.

Če nam je mati tak potrebna za naravno življenje, nam je potrebna tūdi za življenje milosti, za našo pot v blaženo večnost. Na tom žmetnom i bridkom potūvanji naimre vsikdar ostanemo deca, brez moči, slabi i podvrženi jezero nevarnostim. Pa tūdi kda smo na viški živlenske moči, naše srce hrepeni po materi i kak tisto nedužno dete zdigavlemo pogled proti nebi, prtajoči: „Ali nega matere?“ —

„*Pomislite*“, pravi eden slavni misijonar svojemi prijateli, „*zdaj mam že več kak 60 let, pa itak vsaki den potrebūjem mater — ja, brez nje ne bi mogeo živeti*“. Ja, moremo praviti, da naše odrešenje ne bi bilo popolno, če nam dober Bog ne bi dao tūdi Mater. — *I v tom je pali vsa sreča, da mam Mater.* „Ne je dana vsem na tom sveti tak velika sreča“.

Slavnomi predgari P. Rohi pravi ednok v Hamburgi nekši protestantski predgar: „Kak to, da so katoličani veselejši, bi

pravo nekak bole lejkomiselni, kak mi protestantje?“ P. Roh njemi odvrne: „Včasí vam to povem, gospod pastor. Če v hiši šče mati živi, so deca vesela i živahna; če je pa vmrla, hodijo okoli tužni i zamišleni. Tak je tudi z vami: vi nemate več matere; prebivate v hiši, v šteroj je vmrla mati te, kda so vaši reformatorje zavrgli spoštúvanje do Bl. Device Marija. A mi katoličani šče mamó svojo drago Mater i zato smo tak veseli“.

Ja, hvala Bogi: mi mamó šče Mater, najbolšo, najblažejšo, najskrbnejšo, ona je zgled vseh mater — *Marija*.

Marija je zaistino naša Mati. Jezúš nam je na križi dao Marijo za Mater. Njegove reči Janóši: „Ovo tvoja Mati!“ (Jan. 19, 27) se nanašajo na vse kristjane, ar je Janóš zastopao na Kalvariji nas, — pravi že sv. Avgústin. Ar pa je Marija naša Mati, zato jo ljubimo, častimo i na pomoč zazavlemo. Ona je radostno prorokúvala: „Glej, odsehmao me bodo blaženo zvali vsi narodje“. (Luk. 1, 48.) Pa bi bilo nekrščansko, ne pravo, če to činimo? Elizabeta je radostno vzkliknila: „Odked meni to, da pride k meni Mati mojega Gospoda?“ (Luk. 1, 43.) — Ali se tak nesmemo po pravici čútiti srečne, ar ta Mati *ostane* pri nas?! —

Zdaj ne bom odgovarjao na sramotitve, ki se nam v oči mečejo, da naimre Mater božo obožavamo (častimo kak Boga), da se njoj klanjamo. To gučijo samo lúdje, v šterih nega dobre vole; oni to gučijo proti svojemi bolšemi znanji. Mi resan Marijo na pomoč zazavlemo, poštlujemo i jo zovemo za blaženo, a to so činili vsi stoletja pred nami vse od Kristusa dele. — V katakombaj Domitile i sv. Agneze v Rimi je slika Matere bože, kak izraz poštlúvanja i ljubavi, ki so njoj skažúvali prvi kristjani. Pa tudi v poznejših stoletjaj so lúdje isto delali. „Što prešte vse cerkve, podignjene njoj na čast ali pesmi, ki se spevlejo njoj v slavo? Plemeniti protestant *Hengstenberg* je čteo neke pesmi, ki so je izdala prva krščanska stoletja na čast „velikoj Gospej“, pa je vzklikno: „Te stare pesmi so dokazi, pri šterih bi nam morali obrazi poblediti od sramote, ar nam svedočijo od radosti i (preprostoga) zavúpanja, s šterim je krščanska Cerkev soglasno z evangelijom začela Marijine svetke svetiti.

Šče Martin Luther piše na početki svojega odpada: „Da je postala Mati boža, da so njoj s tem bile dane telike i tak velike milosti, da jih nišče nemre razmiti . . . to so velike stvari, ki jih ne mogoče povedati pa ne zmeriti. Če se zove Mati boža, nišče nemre od nje povedati kaj več, čiglih bi meo teliko jezikov, kak je listja i trave, zvezd na nebi i peska na morji“. (Sup. Magnific. — Mod. Phras. 5. 143.)

Sledkar je Luther kakpa svoje mišljenje spremeno, ločo se od Matere bože, pa je dežele i narode odtrgao od njenoga materinskoga srca. Ah, oni nemajo več matere! — Nedavno je pripovedavao neki misijonar, da je v Pommemi stopo v hišo edne protestantske gospe iz jako ugledne rodbine i na svoje veliko začúdenje ovarao na steni obešenivi 2 krasnivi Marijinivi sliki.

Pred ednov je šče goro posvet. „Kak to“, pita, „da vi sliko Ma-
tere bože date v svojoj sobi tak odličen prostor? Vaša vera se
protivi poštovanju Marije... „Prečastiti“, odgovori gospa žalostno,
Martin Luther je slabo včino, da nas je vkano za Mater božo...
ka zadevle mene, jaz ne bom henjala poštovati Marije“. —
Alban Stolz je ednok v nekšoj svojoj knigi protestantom dao
tanač, naj pa pozdravljajo Mater božo s pobožnov „Zdravov
Marijov!“ Najšli so se takši, ki so to posluhnoli i Marija jih je
pripela nazaj v pravi očinski dom Cerkve.

„A zakaj bi vi šteli biti katoličan?“ pita dühovnik ednoga
protestantskoga moža. „Zato, ar vi mate v svojoj Cerkvi mater,
mi je pa nemamo“. — *Hrepenenje po materi!*

Sv. Jürj, krščanski vojak i mučenik. Njegov
god se obhaja 23. aprila. Njemi je posvečena
naša jürjanska farna cerkev na Goričkom.

O, vnogi žalüjejo, da nemajo — kak ednok Marija pri no-
gaj Jezusovih — tüpatam se odpočinoti na stubaj oltara, v bli-
žini presvete Euharistije v tabernakli, gde trepeče večni prosvet
i kde prebivle Gospod v svojoj lübavi. More jih boleti, da nji-
hovo srce ne dobiva posebne dühovniške pomoči i blažene to-
lažbe, kda jih zakrivle smrtna senca, kak dobivamo mi katoli-
čani. More jih boleti, da na Düšni den majo na svežih grobaj
svojih dragih samo skuze i cvetje, ali nemajo daritve, ki čisti i
pomiri i prinaša pokojnomi tolažbo i mir. Ali edna rana je šče
bole globoka i ne zaceli se nikdar, nikdar: *oni več nemajo matere.*
„Nekši stalni strah je“, se toži protestant Dietlein, „zavolo Ma-

tere bože, nekša bojazen, da bi njoj privoščo bar samo edno reč pozdrava, ki njoj ga je itak večni Oča poslal po vüstaj angela, da s tem porine prvi meč v staro prokletstvo, ki nas je ločilo od Njega i Njegove ljubavi. Vsakšemi drugomi človeki, ki se je preselo v večnost, smemo zazvati Ave (zdrav, pozdravljeni)... kelikokrat ščemo, samo Materi božoj ne smemo, — *ar to bi bilo katoliško*“.

Ravno vsa velika sreča katoličanov je: *mi mamó Mater*. V našoj hiši je ona — hvala Bogi ne vmrla. Ona živi sredi vnožine svoje dece, lübi jo i deca lübijó njo. „Lübv vseh mater vküper je ne tolika, kak je lübv Marijina do ednoga samoga njenoga deteta“, pravi sv. Bernard. Niedna mati ne stoji s takšov skrbjov pri zibelki svojega deteta, s kakšov nas Marija sprevaia na poti našega življenja i nieden svetilnik ne straži tak verno na morskem bregi, kak Marija verostüje na našoj živlenskoj poti. To je tolažba i sreča vsakšega, tüdi najsiromaškejšega i najzapüščenjšega katoličana: *on ma Mater*. Kak je ednok zvezda vodila tri modre, da so najšli Betlehem i svojega Odküpitela, tak tüdi nam sveti mila zvezda i nam razsvetlüje tmico toga življenja, ide za nami po zblodnjenin potaj i ednok nas pripela k Jezuši: *to je od vseh mater najmilejše oko — oko Marijino!* O milo materino oko, puno ljubavi, predrago srce materino, puno vernosti, preblaga materina roka, puna pomoči i smilenosti! Kak srečni smo mi katoličanci: *naša Matí je ne vmrla!*

Naj me zadenejo bolečine i nevole, pridejo nad mene bridke i težke vüre, da mi ne bo svetila nikša mila zvezda, a nebo nad menov je kak da bi bilo pokrito z žmetnimi oblaki — *o, jaz mam šče svojo Mater!* K njoj bom šo, njoj potožo svojo bol, v njeno materinsko srce izlijem vso bolečino siromaškoga svojega srca. Što se k njoj prepórača, nikdar ne prosi zaman. — „Što se more spominati, da bi zvao Marijo, pa bi ostao neposlühnjeni“, piše sv. Bernard, „*naj henja slaviti nadele njeno smilenost*“. —

Če se bližajo viheri napadov, če nas mami nečistost i greh, če hüdobni svet šče preplaviti s svojimi blatnimi valovi našo preplašeno düšo: o, zbežao bom k Materi kak dete, kda njemi preti nevarnost, ar lübv vseh mater toga sveta ne je tolika, kak lübv Marijina do ednoga samoga njenoga deteta“.

A kda se ednok nad valovi živlenske strüge prikažejo bregovi večnosti, — kda henja goreti posvet mojega življenja i nastopi smrtna tesnoba i strah: *te bom palik bežao k svojoj nebeskoj Materi*, kak golob v svoj rodni kraj. *V njenóm materinskom naročji, na njenom materinom srci ščem vmreti!* Ona bo siromaško svoje dete lübeznivo pelala skoz smrtni hlad i grobni mrak — v bolši, srečnejši kraj.

Vera i komunizem.

V predzadnjem Marijinom listi smo čteli, s kakšimi sovražniki se mora boriti sv. Cerkev zadnja desetletja. Eden takši sovražnik je — komunizem.

Dobri poznavalci komunizma pravijo, ka že nega na zemli vekšega kraja, v šterom ne bi bio na eden ali drugi način razširjeni komunizem, ali bar kakši „odsek“ III. internacionale, štere namen je, po sveti vse pripraviti za velko, svetovno revolucijo. Skoro podzemelsko se širi po sveti komunizem. V ništernij krajaj že leta i leta delujejo od Moskve plačani širitelje komunističnoga mišljenja, duha. Širijo knige, izdavelejo razne liste, v šterih se borijo „za pravice zatiranoga“ lüdstva, majo pa tüdi tajna drušstva. Kda se pa čütijo zadosta močne, te vdarijo z vsov silov na den.

Ka ščejo, kakše namene majo?

Nas tü zanima, ka pravijo od vere, kakše namene majo s katoličanskov Cerkvijov. Poslüšajmo komuniste, ka pravijo sami od vere. Že Lenin je leta 1905 napisao „komunistično vero“ (credo) i ta se šče dnes tiska v komunističnih knjigaj i jo more po izjavaj komunistov prečteli vsakši, što žele „točno razmiti razmerje komunizma do vere.“

Lenin piše: „Za nikoga izmed onij, šteri pripadajo socialističnomi proletarijati (to je delavstvo, štero je kapitalizem vrgeo na cesto i ga napravo za lüdi, ki nikaj nemajo), je vera ne zasebna zadeva. Mi združujemo zavestne bojovnike, borce v prvom redi za osvoboditev delavstva. A to združenje nesmi i nemre ostati ravnodušno nasproti — neznanji ali nasproti temnoj zaigrženosti verskoga vervanja. Mi ščemo popolno ločitev Cerkve i države, da pobijemo mrak vere s čistim i edino vzvišenim orožjom: s svojim tiskom, svojov propagandov (širjenje svojih misli z vsemi sredstvi). Pa mi smo osnovali svoje združenje, rusko socijalno-demokratsko partijo med drugim tüdi zato, da pobijemo tisto, s šterim vera puni delavske glave — — Naša propaganda nujno nosi s seboj propagando brezboštva.“

Tak Lenin že l. 1905. I od tistoga časa se vrši posebno med komunizmom i med katoličanskov Cerkevjev strašen boj, boj za duše milionov. Ali Moskva ali Rim! Ali brezboštvo, poganstvo — ali krščanstvo. Z naravnost nerazumlivov prebrisanostjov delujejo komunisti po sveti, v najrazličnejšij društva, na prvi pogled ščista nedužnij. Na priliko: društvo „prijatelov sovjetske unije“; mednarodna društva, štera majo namen svet vznemiriti zavolo preganjanja delavstva v Špāniji i Avstriji, Narodni odbor za pobijanje fašizma i boja, združenje pisatelov i umetnikov, združenje študentov, žen.

A duša vsega i yretina vse pomoči je v Moskvi. Tam je središče, odked prihajajo vsa navodila za razširjenje brezboštva. Leta 1932. je bilo v Rusiji združenij do pet i pol miliona brez-

božnikov. V Rusiji majo tudi jako dobro vrejüvani brezbožni tisk. Najprle je začno izhajati list „Brezbožnik“. Leta 1931. je meo te list do pol milijona naročnikov. V tom listi je bilo tudi vnogo brezbožnih slik. Od 1932. izdavlejo revijo (snopič) „Brezbožnik.“

Da se vidi, s kakšim neprijatelom se mora boriti Cerkev i vera, samo eden primer! Red sv. Benedikta — benediktinci v Tancremonti se vnogo brigajo za Rusijo i krščanski vzhod, začnoli so tudi z molitevjav za Rusijo. I list „Brezbožnik“ piše od toga eto:

„Popi ščejo, da bi bili stiskani delavci i kmetje-težaki v kapitalističnij državaj zadovolni s svojim stanjom. Brezposelni se mora računati za srečnoga, ar „blaženi so sirmaki“. To se govori z vsej predganic, i vračunati trbej tudi predganico benediktincov v Tancremonti. Glejte, že je dve jezero let, kak obštoja krščanstvo. Ves te čas so vladajoči razredi meli samo edno skrb: kak naj napravijo močne preše, v šterij stiskajo delavce. A Cerkev jim verno pomaga. Kda Cerkev pozávle kapitaliste, da naj delijo svoje bogastvo s sirmaki, te je to skažljivost. Zgodovina ne pozna bogataša, ki bi drage vole prepüsto moč i blago sirmaki. I klerikalci jako dobro znajo, ka od takšega prepüščanja nega guča.“ — To se pravi, da je Cerkev preveč kapitalistična, drži z kapitalisti, a na sirmake pozabi. A što je več napravo na sveti za „ponižane i razžaljene“ kak Cerkev?! Ravno nepristranska zgodovina vči, kelko je napravila Cerkev za sirmake, betežnike itd.! (Glej članek: Zakaj ljubim svojo Cerkev. Vr.)

V Rusiji izhaja tudi „znanstveni“ brezbožni list „Antireligioznik“ (protiverski). Leta 1931. je izhajao mesečno na 128 stranej i je meo nad 30.000 naročnikov. Za Ukrajince izhaja mesečnik „Brezvirk“, za Polake „Brezbožnik vojujacy“, za Tatare „Sugyšan Allasz“, a za Židove „Der Apikoires“.

To je delo brezbožnikov doma v Rusiji. A skrbno zasledüjejo, kak se prilike, razmere razvijajo po sveti. Kda opazijo, ka je gde že zemla pripravna za njüvo „bolševiško seme“, te se njim ne mili nikši trüd, niti penez.

Zakaj so pa komunisti tak strašno proti krščanstvi? Prle smo že čüli, da zato, ar prej Cerkev drži s kapitalisti, a tej so pa krivi vsej krivic, ki se godijo delavstvu — proletarijati. Vera, ona slabi borbenost toga proletarijata, kda njemi davle vüpanje na bouše čase v življenji na ovom sveti i tak ga odvrača od boja za svoje pravice. I zato je Lenin pravo: „Vera je opij (čemer) za lüdstvo.“ I zato sam pravi: „Vero trbe odpraviti.“ Trbe se odločno boriti „proti vsakoj veri.“

Najprle so začnoli v Rusiji preganjali krščansko vero, dühovnike i cerkve podirati. Do 85% pravoslavnih dühovnikov je bilo zapreth, vmorjenih ali so se mogli izseliti i so njim vzeli slüžbe. Posebno so pa mogli trpeti katoličanski dühovniki. Namen je bio pač te, odpraviti v Rusiji vsako vero. I zavolo neprestanoga preganjanja je vnogo lüdi odpadnolo od vere.

I kak je v Rusiji, tak ščejo napraviti komunisti po vsej drugih državaj. Zato Cerkev na vse načine blatijo z namenom, da bi pri delavcaj zbudili mržnjo i sovraštvo pa nezavüpanje do Cerkvi. Sejajo med njimi sovraštvo do Cerkve s tem, da njim pokažejo Cerkev kak prijateljico kapitalizma i kak neprijateljico sirmaškoga delavstva, za štere se nikaj ne briga. — Med ljudstvom širijo tisk, napunjeni s komunističnim duhom i v vse glavne, važnejše stvari, zadeve se vrinejo. Posebno ta, kde so kakša odločilna mesta, vodijo njüvi cili: šolstvo, prosveta, odgovorne službe, posebno pa oblast ščejo dobiti svoje roke. To posebno nazorno vidimo v Meksiki i Španiji.

Naši v misijonih.

Lansko leto smo začnoli redno poročati od naših misijonarov i misijonark v misijonaj. *Marijin list i Novine* so priobčile mnogo misijonskih pism. Letošnji kalendar Srca Jezušovoga pa je prineseo dugše poročilo o našem misijonskom deli doma i v misijonaj. I ka je hvalevredno, v njem so zbrane slike vseh naših misijonarov i misijonark.

Vse to kaže, ka smo *ne pozabili* na svoje brate i sestre, ki delüjejo v delešnjij misijonskij krajaj. I s kakšim veseljom so naši naročniki čteli ta pisma. Posebno tisti, ki ednoga ali drugoga izmed njih poznajo.

Letos bode že delo *ležejše*. Že v lanskom leti smo najmre nekelko *navezali* naše misijonare i misijonarke na domovino, domači kraj. Z veseljom so se odzvali našemi povabili, ka nam naj za Marijin list pošilajo svoja misijonska poročila. Vidli so, ka je domovina ne na nje pozabila, nego misli na nje, stalno, pazlivo zasledüje njüvo delo. Pa tüdi mi doma smo se začnoli bole brigati za nje. Na kakše veselje nam je to bilo, kda smo doznali, kelko misijonskij pozvanj je dala naša krajina, ki je zaistino *blagoslovljena* krajina na misijonskih i redovniških pa duhovniških pozvanjih!

I kak so Novine pa Marijin list skoro tista edina vez, ki veže naše izseljence i izseljenke po vsej krajaj sveta z domovinov, tak je tüdi predvsem Marijin list postano tista močna vez, štera veže naše misijonare i misijonarke na dragi domači kraj. Sami pišejo veselo: „kda čtem naš prekmurski jezik, mislim, ka sem doma“.

— : —

Kak smo že poročali v Kalendaru, je odišla v *japonske* misijone s. *Cirenija Jug*. Odpotüvala je v začetki septembra preminočega leta (1935). Potüvala je vküper s sestrov Benjaminov Kardinar. Ta je ostala na Kitajskom v Šanghaji, a s. Cirenija je potüvala dele na Japonsko, v svojo novo domovino. Na svoje novo mesto je srečno prišla. Na Japonskom so usmiljene sestre naseljene na dvema mestoma, v Osaki i v Fukuoki. S. Cirenija je nastanjena v *Osaki*. Na svoje novo mesto je prišla 14. oktobra. Usmiljenim sestram v Ljubljano piše med drugim:

„14. oktobra sem prvič hvaležno pozdravila japonsko zemlo. Okoli 11. vüre sem prišla s sestrami na novi domek. Hišica je čisto japonska. Zvünaj je obita z deskami, znotraj je večinoma iz papira - - - Premoremo tudi kapelo. — Jaz sem se taki začela včiti jezika, ka je jako potrebno, zednim sem pa začela tudi že misijonariti. Zadnjič sem se na priliko pelala s sestrov prednicov daleč na deželo. Jako me je bolelo, kda sem vidila toliko zapuščenih ljudi, kak rada bi jim pomagala, a drugoga jim ne morem dati kak samo sebe, ve drugo nemam - - -“ (Kat. mis. XIII. št. 6, str. 95, slika).

V Osako so že prle prišle sestre Srca Jezušovoga, ki vodijo tü šolo za bogatejšo deco. Želele so pa tudi pomagati sirmaškim. Zato so prosile v Pariz za pomoč i tak so prišle usmiljenke sv. Vincencija na Japonsko v Osaki. Zato se je misijon usmiljenk komaj začno v Osaki. A vseedno se misijon lepo razvija i so že sestre vnogo dece krstile. „Če bo prišla še kakšna sestra sem, bo našla zadosta dela i več misijonskoga dela si ne bo mogla želeti“, pravi v pismi s. Cirenija. — Kristjanov je na Japonskom šče bole malo. A tisti, šteri so, so pa kak čista pšenice v Cerkvi. Nešterni so vsaki den pri sv. meši i sv. obhajili. Po nedelaj pa skoro nega človeka v cerkvi pri sv. meši, šteri ne bi bio tudi pri sv. obhajili.

Misijonar g. Kerec Jožef pošila zanimiva poročila s svojega novoga misijonskoga mesta *Junnanfu-ja*, kama je odišeo lani. Njegovo delo že rodi lepi sad. Pa delo v tom mesti je g. Kereci že premalo. Njegove oči že plavajo dele i gledajo velke njive, na šterij je že žetev zrela, jako zrela i ga zove na delo. Kak smo že pisali, je lani v jesen odišeo na pomoč g. Kereci mladi salezijanski misijonar g. Majcen. Kda se Majcen telko jezika navči, da bo mogeo g. Kereca nadomestüvati, te de šo g. Kerec na dugše potüvanje med lüdstvo Meaotce, šteri prebivlejo v visikij goraj. Tü je tista zrela žetev, štera ga tak močno zove na delo. I g. Kerec piše: tudi „s tibetanskimi trgovci sem prišeo vküper; bili so jako prijazni z menov i so me pozvali, naj je poglednem. Prävili so mi, da bi v poldrugom meseci s konjom lahko prišeo k njim v Ta Tsien Lu“. Tak g. Kereca na vse strani zovejo. I lepo pravi dale v pismi g. Kerec: „V kelko bole divjem kraji smo tü, tem bole pisano je naše pole i tem bole je spodobno naše delo — deli prvih apoštolov krščanstva. Vej nas ne strašita ne siromaštvo ne zapuščenost, ja, moje veselje je šče tem vekše i moje srce si žele više i više ta v visiki Tibet, da bi tudi tam glaso veselo reč bože lübezni!“

G. Joško Gedera pa v Tung-Piji rade obiskavlejo razne nevole i težave. Njegovi misijoni vnogo trpijo zavolo roparov i vojakov. Kda je lani junija šo v Makao k dühovnim vajam, je že med dühovnimi vajami dobo glas, da je bio eden izmed njegovih misijonov ščista oropani. Kda je prišeo nazaj domo, je vido, ka je istina bila, ka so njemi vnogo kvara napravili. Drugoga

je ne najšeo kak prazno hišo z potretimi dverami. Ka si je znao. V srci si je pravo: „Bog je dao, Bog je vzel, hvaljeno bojdi njegovo ime!“

Dosta so njemi spokradnoli ropari. Drugoč so pa prišli vojaki, potrli dveri i vzeli, ka njim je prišlo pod roke. Tak so njemi napravili precí škode. Pa vseedno ne obvüpa, stalno njemi stoji pred očmi njegov velki cio — *rešitev düš*. G. Geder tüdi na drugoj strani vidi, da je njegovo delo ne zaman. Katoličansko vero od dneva do dneva vsigdar bole poštüjejo njegovi Kitajci, i ka je jako veselo, tüdi šolani lüdje.

V drugom pismi piše g. Geder, ka je njegov misijon kak ladja na razburkanom morji. Sirmaška Kitajska more dosta trpeti. Na severi njoj jemle Japonska pokrajino za pokrajinov. A komunisti pa ropari kitajsko državo odznotra slabijo. Vršijo se skoro stalni boji med vojaki i ropari. V Tung-Piji je že več mesecov nastanjeni močen vojaški oddelek, šteri preganja ropare. Vsaki peti den sekajo vlovlenim roparom glave, kak prej pri nas v jeseni zelnate - - -

Kak vidimo — je *žmetno* misijonsko delo. Zato radi molimo za naše drage brate i sestre v misijonaj, ki v velkom pomenjkanji i trpljenji glasijo lübezen Kristušovo. Prosimo Boga, naj njim vsem da milost *stanovitnosti* i naj njüvo delo blagoslovi, da se poganov kak največ spreobrne. —

— : —

Vsem našim predragim misijonarom i misijonarkam v delešnjih misijonskih krajih želemo vesele *vüzemske svetke*. Svetek vstanenja! Da bi tüdi v düšaj prevnogih Vaših paganov *vstano* Kristuš. Da bi njüve düše vstanole iz kmice nevere i poganstva k svetlosti Kristušovoga življenja v njij. V Vašem deli pa želemo kak največ božega blagoslova i njegove obilne milosti!

Sv. Pompilij Pirrotti.

(1710—1766.)

Pri svetom krsti je dobo ime Dominik. Že v mladosti je kazao znake posebne razumnosti. S zvončkom je vküp zvaó deco i njim razlagao krščanski navuk. Pod vodstvom posebne milosti Bože je že v detečoj dobi živo življenje žrtev i zatajüvanj. I mladi Dominik začüti v sebi pozvanje za redovniški stan, pa so njemi stariši nasprotüväll. Ar so njemi nikák ne šтели dopüstiti toga stopaja, žela po redovniškom stani pa je dosegnola vrh, je edno noč pobegno v varaš Benevento k redovnicam tzv. „pobožnih škol“, štere je nastavo sv. Jožef Kalasancij. Sledkar so se tüdi stariši pomirili, i Dominik spremeni svoje krstno ime v redovniško: Pompilij.

Ar pa je glavni namen reda, v šteroga je Dominik stopo, včenje i odgajanje školske mladine, je tüdi Pompilij najprle vršo vučitelško službo i to z velkov lübavjov do mladine, posebno pa se je trüdo, da mladino vzgoji v pobožnosti ino strahi Bo-

žem. Najmenje ednok v meseci je gnao šolare k sv. spovedi i prečiščavanji. I deca so čutila, da jih lübi, zato so v grupaj bežala za njim, kda so ga samo na vulici opazila.

Medtem pa je svetnik želo, da tüdi zvüna škole dela za čast Božo, i da lüdi pripela na pot, štera vodi k Bogi. Dovolili so njemi zato predgarsko službo. Pohajao je varaše i vesnice, prehodo cele pokrajine, največ pa je delao v Abruzzih i Napuli. V predganji i spovedavanji je bio neutrüdlivi. Z največšim žarom je širo pobožnost do Presv. Srca Jezušovoga i devetdnevnicu na čast Presv. Srci. Prvi je začno služiti večernice i deliti blagoslov z Najsv. Svestvom. Gojio je tüdi nežno pobožnost do

Novomešnik: ŽIŽEK DRAGO,
dühoynik šibeniške škofije, rojen l. 1903. okt.
31. v Žižkih, črensovska župnija. Prvo sv. mešo
bo služo v Ljutomeri aprila 19.

Bl. Device Marije, štero je zvao „Lepa Mati“. Jako je priporačao vnogo moliti za verne düše v očiščilišči. Živo je spokorno življenje: dosta je molo, se zatajüvao. Ne je jo mesa, ne pio vina, spao je samo par vüri pa še to na podi, ostali del noči pa je premišlavao i se pripravlao za predgo. Gdešteč je hodo, je vse osvajao s svojov rečjov. Vnožino lüstva je prihajalo k njemi po nasvete, tolažbo ino k spovedi.

Kak se zlato sproba v ognji, tak se tüdi svetost sproba v preganjanji i v trpljenji. Svetniki nasledüjejo Jezušu Kristušu ne samo v kreposti, nego tüdi v trpljenji. Keli trpljenja je tüdi na-

šemi Pompiliji ne prizaneseo. Vnogi so se vzdignoli proti njemu, edni iz nevoščenosti i hūdobije, drugi pa ar so bili slabo podvčeni i obveščeni o njem. Med dūhovščinov v Neapulji je vladao janzenističi rigorizem t. j. velka strogost z grešniki pri spovedi, v nalaganji velke pokore itd. Sv. Pompilij pa je nasprotno bio blage narave i nikdar je grešnika ne odpūsto brez odveze — se razmi, da ga je najprle pripravo za obžalūvanje grehov. Zavolo toga — bilo je tūdi nikelko nevoščenosti poleg — so ga zatožili pri neapulskom škofi, kak kvarnoga za dūhovni napredek vernikov. Škof njemu je prepovedao spovedavati. Njegovim neprijatelom pa je tūdi to nej bilo po volji, ar je lūstvo vseedno prihajalo k svetniki, či tūdi samo zavolo blagoslova. Kak so v tistom časi bile pogoste revolucije, so neprijatelje Pompilija javili krali kak nevarnoga za javni red, ar ma za sebov vnogo naroda. I prišla je zapoved, naj se ga odstrani iz Neapula. V spremstvu straže so ga odpelali v Posillipo i ga zaprli v samostan njegovoga reda. Neprijatelje so ga tūdi zatožili pri predstojnikaj reda, celo pred najvišišimi v Rimi. Pošilali so ga nato od varaša do varaša, tak ka je niti edno leto ne ostao na ednom mestu. Vse to je svetnik potrpežljivo prenašao po zgledi svojega Odkūpitela, ki je molo za svoje naprijatele.

Kda je bio v Campi Salentina, so prestala preganjanja. Pompilij je bio imenūvani za predstojnika redovniške hiže. Zdaj je začno neutrūdlivo delati za rešitev dūš, največ na predganici i v spovednici. Ednok pa, gda je spovedavao, je omedlo i naskori, kak so ga vō odnesli je vmro te „svetnik, čūdodelnik i dobrotnik“ kak so ga zvali. Lūdstvo je na falačke rastrgalo spovednico i je falačke razneslo za spomin kak relikvije.

Sv. Cerkev ga je 1890 leta prištela k blaženim, 19. marca 1934 pa k svetnikom vkūp z Jožefom Cottolengom i karmeličankov Terezijov Margaretov Redi.

Na vuk. Bolečine i trpljenje sta naša herbija. Trpljenje prehaja na vse nas kak posledica Adamovoga greha. Pa naj pobegne človek kama njemu je drago, križ, nevole, bolečine, žalosti i preganjanja bo vsešerom najšeo. Što brez Boga trpi, njemu postane križ dvakrat žmetnejši i brez haska za večno življenje. Vsaki dober kršćenik more si z trpljenja vzeti hasek. Najlepša tolažba žalostnomi srci je Presv. Srce Jezušovo, vretina vse tolažbe.

„V vsakom človeki je nekaj živalskoga. Či mi te živali ne krotimo, postane v kratkom časi med vsemi zverinami najkrvooločnejša i najrazvūdanejša.“ (Aristoteles).

*

Večkrat je dobro premišlavati včinjene grehe, čiravno ka so nam že v dobroj spovedi odpūšćeni, da se tak zmerom bole pred Bogom ponižamo i spoznamo svojo slabost.

*

Marjeta, Dokležovje, iz Francije 12.67, Tiyadar Bara iz Francije na sirotišnico Deteta Marije 10.25, Kr. banska uprava, Ljubljana, 2000, Ferencek Marjeta, Kobilje, na sirot. Deteta Marije, (da je to sveto Dete pomore, 10 Din. — Izdali smo č. sestram v Soboto 2 vreči krumplov i dve praseti za 160 Din, deske za kukoričnjak 430 Din., pri prošnji za podporo kolek 25 Din., pri doblenji podpore odpravnina urada kr. banske uprave 5 Din.

Obračun za 1. 1935. Sprejeli smo zvün darov v naravi 3280.56 Din., izdali smo zvün darov v naravi 4902.25 Din. Razlika se je pokrila letos z darom kr. bansko uprave, ki smo ga že lani zaprosili. Naj Detece Marija čuva i brani vse naše darovnike, nam pa sprosi pomoč, da vnoгим sirotam pomoremo. — Odbor.

POŠTA.

Vsem se toplo zahvalim, ki so mi na god pozdrave poslali i z lübeznostjov mislili pri toj priliki na mene. Vrednik. — **Naročnikom.** Ki neste dobili šteroga Mar. Lista, se zglasite hitro za njega.

ZAHVALA.

Zahvalim se presv. Oltarskomi Svestvi za očividno pomoč v nekoj dšnoj zadevi. S. M. P.

V slovo Horvat Katici iz Bogojine.

Dne 23. II. t. l. nas je zapüstila naša nam prilüblena Katica, pa je odpotüvala v Sev. Ameriko k svojemi brati, preč. g. P. Egidiji Horvat, ki je kak župnik v S. Bethlehemu za naše izseljence. Kak je bila prilüblene v našoj vesi, se je pokazalo pri njenem ohodi. Pred sv. mešov so njej naše dedke zaspevale v slovo znano Marijino pesem: „Zdaj zvonovi zazvonite meni žalostno slovo“, a opoldne so se zbrali pri hiši njenih starišov, vsi bratje, sestra, rodbina i nad 80 njenih prijatelj i spoštüvalcov, da njej kažejo svojo lübezen i jo sprevedijo do poštnoga avtobusa, s šterim se je odpelala v Soboto. Kda se je približavao čas odhoda, je naša Katica začela vzemati slovo najprej od starišov. To slovo je bilo tak genljivo, da se ne more opisati. Suze so kapale kak dež, pa se neso mogli en čas eden od drugoga odtrgati. Njeno žalostno srce je pa hrepenelo samo za edno i to: „Dragi oča ino mati, da bi Vas še enkrat mogla viditi.“ Genliv je bio tüdi prizor ob slovesi od njenih bratov ino sestre. Obimali so se z venci v znak velike lübezni pa z žalostnimi suzami polüblali eden drugoga. Za slovo prijateljcam ino spoštüvatelcam je djala: „Na sevidenje, molite za me, kak tüdi jaz za Vas bodem molila in bom Vsemogočnoga prosila, da Vas ohrani v zdravji i Božem miri, da se ednok pali vidimo“.

Draga Katica! Kda si odhajala iz naše siromaške sredine, se nesmo mogli odsloviti z rečmi od Tebe zavolo velike žalosti. Sama si vidila, da smo vsi bili v velikoj žalosti zavolo Tebe ino močno objokani. Da Ti izkažemo našo lübezen, Ti tem potom želemo od Boga, da ohraniš našo lübv do Tebe, za vsikdar. Sama si vidila, da smo z žalostjov gledali tvoj odhod. Naše srce je hrepenelo samo po Tebi, da bi ostala med nami. Z Božov volov smo Te pa prepüstili v daleči kraj, pa te izročili Mariji Pomočnici Mariji v obrambo. Te prosimo i se vüpamo, da nas ohraniš v srci kak Tvoje dšice. Mej vüpanje, da molimo za Tebe, naj ohraniš vernost do svoje katoličanske vere, da prineseš ta v daljavo cvet naše fare Bogojine. Ne pozabi se nikdar z nas, bodi vsikdar tolmač naše siromaške Slov. krajine. Čuvaj v sebi detinsko lübezen do svoje mile grüdice, ki te je preživljala dozday. Na Tvojoj poti naj Te prevaja angeo čuvar i te reši vse nevarnosti, tam prek v novoj domovini pa vživaj pomoč Marijino.

Ti pa, dragi brat, prevzemi našo sestrico v krilo lübezni očinstva. Pišita nam večkrat, ar težko čakamo pismo Vajni rok. Pozdravljena bodita od vseh Bogojančarov, pósebnó od starišov, bratov, sester i cele rodbine. To so naše tolažlive rendice.

Sirotišnica Deteta Marije v Turnišči se je posvetila Srci Jezušovomi.

V osmini goda sv. Jožefa, marca 22. se je to zgodilo. Posvetitev so zvršili urednik našega lista z dvorbov preč. gg. Jerič Ivana dekana i Soštarec Alojza, kaplana. V lepo okinčenoj dvorani se je blagoslovila podoba Srca Jezušovoga i potem prinesla na stalno mesto, odkod bo Srce Jezušovo kraljvalo nad svojimi ljublenimi sirotami. Tū so sirote z genlivimi pesmicami pozdravljali Srce Jezušovo i njemi na čast spevale. Ž njihovimi nedužnimi glasovi so se združili tudi odrašeni nazoči. Po blagoslovitvi je bila prireditelj, pri šteroj so sirote z decov z Vrtca prikazale več lepi prizorov, kak od smrti Jezušekove Trezike itd., spevale pobožne i narodne pesmi, pa pozdravile za god urednika našega lista z deklamacijami i pesmami. Spevao njemi je dečinski šereg tudi tisto, kak je zaspan Jožek v šolo šo, grato gospod i zdaj sivolasni spevle: Dominus vobiscum, i želela njemi je dečica, ka si sam nikak ne žele: osemdesetletnico. Posvetiteo je v svojem govori omeno dobrotljivost, smilenost i vernost Srca Jezušovoga. Dokončao je pa vsoje reči z tistov lepov našov starinskov pesmicov od toga dobroga Jezušeka, ki je smilenoga srca:

Pred njim so cvele rožice,
za njim so šle sirotice,
sirotice zapuščene,
od ljudi vseh zavržene.

I želo je, naj rožice lübezni do siromaške dece cvetejo v toj hiši i z te hiše daleč okoli na veselje Srci Jezušovomi, i rešijo nešteto siromaške, zapuščene dece.

Rešitev vgank 2. snopiča.

I. Ne sta Dev. Marija i sv. Jožef kriviva, ka se je 12 letni Jezušek zgübo. Sam je ostao v Jeruzalemi, naj v njeva iskanji majo stariše i vsi düševni voditelje zgled, kak se mora zgüblena düša iskati. Njeva sta eden na ovoga mislila, ka je Dete pri ednom od starišov, zato sta ne opazila, ka je zgübleno.

V cerkvi sta ga najšla i ž njegovoga odgovora, ka on mora tam biti, ka je Očínoga, se vidi, da je cerkev hiša boža i da je on Bog.

Domo je šo ž njima i bogoje jiva je.

II. Ki rad Ma Marijo, dragevole si odtrgne od vüsti i si naroči njeni list.

Dobro je rešila pryto vganko i delovno tudi drügo, a to ne popolnoma Antolin Marija z Beltinec. — Prvo vganko je rešo tudi zadovolivo Sabotin Jožef iz Trnja. — Oba dobita obečano reč, naj pridete po njo.

Nove vganke.

I.

Kakše bo naše telo po goristanenji,
če bomo zveličani?

II.

Kakše bo telo pogüblenih po goristanenji?

III. Dopunite to pesmico:

Marija . . . la
Al . . . ja
Jezuša k sej . . .
Al . . . ja:
Moj Jezuš . . . je
Ne, — vekomaj . . .
All . . . all . . . ja.

Ki vse troje pravilno reši do konca aprila, dobi za nagrado rožni venec z obilnimi odpútki.

Vüzemske svetke z blaženov allelujev v čistom srci preživite vsi naši naročniki, siromaki i bogati, doma ali v tujini. Urednik bo za vse vas službo sv. mešo na Vüzem, da na veliki sodnji den mo vredni z smehom na blaženih vüstaj se srečati i sküпно spevati pesem večnosti, allelujo.

Uredništvo Mar. Lista.